

ಪತಿಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಕ್ಷಣ

ನಾಲ್ಕು ಗೋಡೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಇದ್ದ ಗೃಹಿಣಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಬಾರದಿದ್ದರೂ ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ನಿಂತು ಪುರಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಭಾಜನಳಾದುದು ಖಂಡಿತಾ ಒಂದು ಸವಿನೆನಪೇ ಸರಿ.

■ ಪಿ. ಪಾರ್ವತಿ ಭಟ್, ಪುಂಡಿಕ್ಕಾ

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅದೃಷ್ಟ ಎಣಿಕೆಗೂ ಮೀರಿ ಒಲಿಯುತ್ತದೆ. ಅದು ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಸವಿನೆನಪಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಅಂಥ ನೆನಪು ಎಂದರೆ ಪತಿ ಪುಂಡಿಕ್ಕಾ ಈಶ್ವರ ಭಟ್ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವಾಗ ನಾನೂ ಜತೆಗೆ ನಿಂತು ಅದನ್ನು ಪಡೆದದ್ದು. ಇಂತಹ ಅದೃಷ್ಟ ಒಲಿದು ಬರುವುದು ಕೆಲವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಆದರೂ ಇದು ನನ್ನ ಬಾಳಿನ ಬಹು ಮಹತ್ವದ ಘಟನೆ, ಎಂದೂ ಮರೆಯಲಾರದ್ದು.

ತುಟ್ಟಿನ ಚೀಲ ತುಂಬುವ ವೃತ್ತಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸ್ಪಷ್ಟ ಸಮಾಜವನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಶಕ್ತಿಯೇ ಅಧ್ಯಾಪಕ ವೃತ್ತಿ. ಅಂತಹ ಅಧ್ಯಾಪಕರನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪುರಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ ಸವಿ ನೆನಪಿನ ಬುತ್ತಿಯೇ ನನಗೆ ಎಂದಿಗೂ ದಾರಿದೀಪ.

ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರದ 2000ನೇ ಸಾಲಿನ ರಾಜ್ಯಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಕ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗೆ ದ.ಕ. ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬಂಟ್ವಾಳ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಮೊಡಂಕಾಪು ದೀಪಿಕಾ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಗಣಿತ ಬೋಧಕರಾಗಿ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿದ್ದ ನನ್ನ ಪತಿ ಪುಂಡಿಕ್ಕಾ ಈಶ್ವರ ಭಟ್ ಆಯ್ಕೆಯಾದದ್ದು ನನಗೆ ಸಂತಸದ ವಿಚಾರವೂ ಆಗಿತ್ತು.

ಪ್ರತೀ ವರ್ಷವೂ ಶಿಕ್ಷಕರ ದಿನಾಚರಣೆ (ಸೆ. 5 ರಂದು)ಯನ್ನು ರಾಜಧಾನಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಆಯೋಜಿಸಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರಿಂದ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ವಿಜೇತ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪ್ರಧಾನ ಮಾಡುವುದು ರೂಢಿ. ಆದರೆ ಈ ವರ್ಷ ವರನಟ ಡಾ. ರಾಜ್‌ಕುಮಾರ್ ಅವರನ್ನು ಕಾಡುಗುಳ್ಳ ವೀರಪ್ಪನ್ ಅಪಹರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರು ಬದಲಾಗಿ ಅನುಕೂಲ ಹಾಗೂ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಗುಲ್ಬರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಮಾರಂಭ ಏರ್ಪಡಿಸಿದ್ದರು.

ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಹಾಗೂ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪ್ರಧಾನ ಸಮಾರಂಭವನ್ನು ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನೂ ನನ್ನ ಪತಿಯವರೊಂದಿಗೆ ಮುನ್ನಾದಿನ ಮಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಹೊರಟು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 10 ಗಂಟೆಗೆ ಗುಲ್ಬರ್ಗ ತಲುಪಿದೆವು. ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣ

ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಹೋಟೆಲ್ ಮೊದಲೇ ಬುಕ್ಕಾವ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲರಕ್ಕೂ ಅನುಕೂಲವಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಿನ ಉಪಾಹಾರ ಮನೆಯನ್ನು ನೆನಪಿಸುವಂತಿತ್ತು. ಕಾಕತಾಳೀಯವೋ ಎಂಬಂತೆ ಸಮಾರಂಭದ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಸ್ಥಾನದ ಆಗಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರಾಗಿದ್ದ ಎಚ್. ವಿಶ್ವನಾಥರನ್ನು ಉಪಾಹಾರದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾಗುವ ಸುಸಂದರ್ಭವೂ ಒದಗಿ ಬಂತು.

ಪುರಸ್ಕೃತ ಶಿಕ್ಷಕರು, ಗಣ್ಯವ್ಯಕ್ತಿಗಳು, ಶಿಕ್ಷಣಾಭಿಮಾನಿಗಳು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು, ಊರ ಮಹನೀಯರೆಲ್ಲರ ಕೂಡುವಿಕೆಯಿಂದ ಸಭಾ ಭವನವು ತುಂಬಿತ್ತು. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಆಯೋಜಕರು ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದರು. ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರು, ಅತಿಥಿಗಳು ಹಾಗೂ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ವಿಜೇತರೊಂದಿಗೆ ವೇದಿಕೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಮಾಧ್ಯಮದವರ ಕೂಡುವಿಕೆಯಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೊಂದಿಗೆ ಆರಂಭವಾಗಿ ಭಾಷಣಾ ನಂತರ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಪುರಸ್ಕರಿಸಲಾಯಿತು.

ನನ್ನ ಪತಿಯವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರು ಪುರಸ್ಕರಿಸಿದ ಬೆನ್ನಲ್ಲೇ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಸಾಲಲ್ಲಿ ಕೂತ ನನ್ನನ್ನು ವೇದಿಕೆಗೆ ಕರೆದು 'ಅಷ್ಟು ದೂರ ಮಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದೀರಾ, ಪತಿಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗೆ ನೀವೂ ಪಾಲುದಾರರು' ಎಂದುದಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಫೋಟೊ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಮರೆಯಲುಂಟೆ?

ನಾಲ್ಕು ಗೋಡೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಇದ್ದ ಗೃಹಿಣಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಬಾರದಿದ್ದರೂ ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ನಿಂತು ಪುರಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಭಾಜನಳಾದುದು ಖಂಡಿತಾ ಒಂದು ಸವಿನೆನಪೇ ಸರಿ. ಇಂದು ನನ್ನ ಪತಿ ಭೌತಿಕವಾಗಿ ಜೊತೆಗರದಿದ್ದರೂ ಇಂತಹ ಹತ್ತು ಹಲವು ನೆನಪುಗಳು ನನ್ನೊಡಲಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿವೆ. ■